

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβάς ἄποβ.λέτων γυναίκας.

Δὲν δέχομαι διατριβάς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπορά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσγρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ φέλλο μου. Φινέτο λὰ μούζικα.

Τώρα πάλι με τὸν Δήμαρχό μας

τᾶβαλα καὶ τὸν ῥωτῶ καὶ τοῦ λέω :

Αὐτηνῆς τῆς νέας ἀγορᾶς, ἡ ὁποία ἐπάληψε πρὶν γίνεαι καινούργια, ποῦ τὴ χάλασαν καὶ τὴν ἀνοικοδομοῦν, ποιὸς πληρῶνει τὰ ἔξοδα, ὁ δῆμος ἢ ἡ καμποῦρα τοῦ μηχανικοῦ; Μοῦ μπῆκε καρφί μέσ' τὸ μάτι μου αὐτὴ ἡ νέα ἀγορὰ, διότι ἤμουνα νιὸς καὶ γέρεσα πρὶν προφθάσω νὰ τὴν ἴδω τελειωμένη.

Ἄλλη ἐρώτησι. Ἐκεῖνος ὁ δρόμος τοῦ Πανεπιστημίου ποῦ κατήνησε ἐρημος τῆς Ἀραβίας, ποῦ χάνεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴ κορφή, πότε θὰ τελειώσῃ; Τοῦ χρόνου; Ἀλλὰ τοῦ χρόνου μπορεῖ ἐγὼ νὰ μὴ ζῶ, καὶ ἐμοῦ θανάτος γέα μιχθῆτω πυρὶ ἄς γίνῃ στάχτη καὶ κουρνιαχτός.

Τρίτη ἐρώτησι. Αὐτὸν τὸν κύριον ἱπποσιδηρόδρομο ποῦ μὰς χάλασε ὅλους τοὺς δρόμους, γιατί κύριε Δήμαρχε Γκαγκαράϊον, γιατί πραγματικῶς εἴμαστε γαιδούρικα ποῦ σὲ βγάλανε δήμαρχο, ποῦ νὰ σαποῦσε τὸ χέρι μας καὶ μὰς τῶκοφ ε ὁ Ἀρεταῖος ἀπὸ τὴ μασκάλη, τὴν ὥρα ποῦ σοῦ ρίχναμε τ' ἄσπρα, γιατί, λέω, δὲν τὸν ὑποχρεῶνεις νὰ τοὺς φτειάσῃ; Ἄν ἤσουνα φτωχὸς, θὰ ἔλεγα πῶς τὸν τραβήξεις, καὶ κάνεις τὸν στραβὸ, ἀλλὰ σὺ, δόξα νάχῃ ὁ Θεὸς, παρὰδες ἔχεις ν' ἀγοράσῃς καὶ μένα τὸν ἴδιον, ἀρα θὰ πῆ, ὅ,τι κυττάζεις μόνο τὰ ζαχαρώματα τοῦ μῆνα τοῦ μέλι. καὶ μὰς τοὺς φτωχοὺς, ποῦ σοῦ δώσαμε τὴν τιμῆς, καὶ πῆγες με τὴν ἀξία ποῦ σοῦ δώσαμε κορδαρισμένους στὸ Παρίσι, καὶ σοῦκάναν τόσους τιμαῖς ὑπουργοὶ, νικᾶ χιδες καὶ οἱ δήμαρχοι ὅλου τοῦ κόσμου, (γιατί ἤσουν ἀρχὸς τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν),—διότι ἂν πῆγανες σὺ ξερὸ κορμὶ, δὲν θὰ γυρίζε νὰ σὲ ἴδῃ οὔτε μαλτέζος—Ἀληθινὰ, δὲν μὰς λές, ἔχει τὸ Παρίσι μαλτέζους, καὶ τί λογιῆς ρούχα φοροῦν, ἔχουν σὰν τοὺς δικούς μας μαλτέζικους σκούρους στὸ κεφάλι, ἢ φοροῦν τίποτες περικερλαίαις, νὰ βῆνωμε καὶ στοὺς δικούς μας;—διότι θαρρῶ, πῶς σὲ τέτοιαις ἐπιθεωρήσεις θὰ καταγινώσουν ἐκεῖ, πάρα νὰ ἴδῃς

καὶ μᾶθῃς τίποτα καλὸ γιὰ τὴ πόλι: Ποῦ εἴμαστε; Ἄ, τὸ θυμήτικα. Ἐμὰς λοιπὸν λέω, πῶς μὰς ἀρίνεις ἔτσι νὰ ρημάξωμε καὶ δὲν φροντίζεις νὰ μὰς κάνῃς ἓνα καλὸ νὰ σοῦ πούμε, μπραβίσημο;

Τετράδη ἐρώτησι. Στὰ ἀναγκαῖα γιατί νὰ πληρῶνωμε μιὰ πεντάρη τὴν εἰσοδος; Γυρεῖστε, ἀδερφέ, νὰ μὰς βάλετε φόρο ἀκόμα καὶ αὐτὰ τὰ σακτὰ μας; Καὶ καλὰ νάχῃ κάνεις μιὰ πεντέρη, ἂν δὲν ἔχῃ, πρέπει νὰ τὰ κάνῃ ἀπάνω του; Ἄν καμμιά μέρα μοῦ συμβῆ αὐτὴ ἡ δουλειά, θὰ ἔλθω νὰ τὰ κάνω μέσ' τὴ δημοκρχία σου, κι' ἄς μοῦ κάνῃς ἀκόμη καὶ ἀγωγή. Θὰ δικαιολογηθῶ στὸ δικαστήριο, πῶς δὲν πρόφθασα. Δὸς' τοὺς ἀδελφέ, αὐτουνοὺς τοὺς καθαριστὰς: 10—20—30 δραχμῆς τὸ μῆνα, νὰ ξεμπερδεύωμε. Μήπως θὰ τὰς πληρώσῃς ἀπ' τὴ τσέπη σου; Πάλι ἀπ' τὴ ράχη μας θὰ βγοῦν. Ἀπὸ τοὺς δημοτικὸς φόρους ποῦ πληρῶνωμε.

Αἱ αὐτὰδ ἦταν ὅλα; Θὰ μοῦ πῆς.

—Ὅχι τὰ σπουδαιότερα μένουν παραπίσω. Σηκώνει ἡ δημοκρχία νερό, ποῦ νὰ γράρῃ κάνεις ἓνα αἰῶνα καὶ πάλι νὰ μὴ τελειώνῃ.

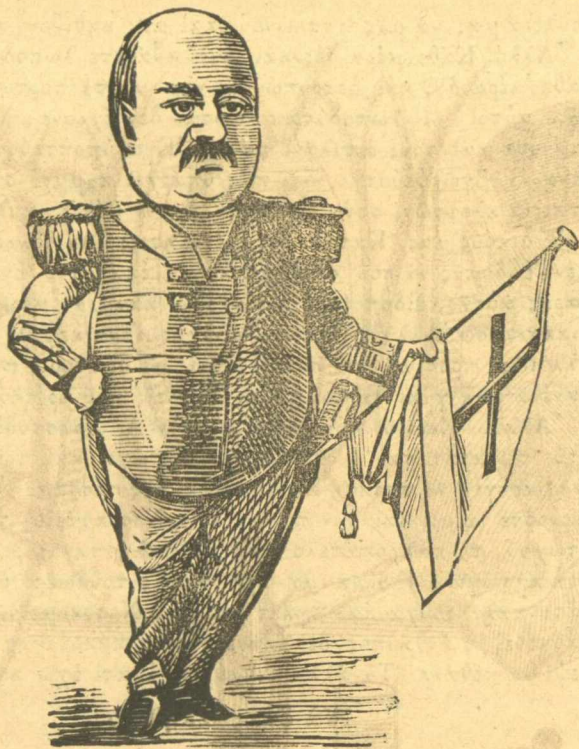
Ἄ, ἄ! Αὐτοὺς τοὺς νέους καταβρεχτήρας ποῦ μὰς ἔφερες ἀπὸ τὸ Παρίσι, τοὺς ἔφερες γιὰ κοροϊδεῖα, ἢ γιὰ νὰ καταβρέχῃς τοὺς δρόμους; Αὐτὰ τὰ βραχάκια, κύριε Σούτζε, γιὰ τὰ ὁποῖα σοῦ ἐπλεξάν τόσους ἐπαίνους ἢ ἐφημερίδες, εἶνε γιὰ νὰ ψιχαλίζουν τὰ περιθώλια, καὶ σὲ πῆραν γιὰ μπουφο, καὶ στὰ φέρτωσαν γιὰ θαύματα τοῦ κόσμου; Ἡμεῖς θέλωμε τρέμπας γιὰ τοὺς δρόμους μας, ὅχι τε εκέδες τοῦ καταβρεγμα. Νὰ, ταπροχθὲς ἐβλεπε τοὺς Παρισιάνικους καταβρεχτήρας ὁ κόσμος, καὶ γελοῦσε καὶ σὲ ἐλεεινολογοῦσε.

Ἄς ἀφήσωμε τὰ χωρατὰ. Κάνε, καὶ μένε, τίποτα, νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθωμένα σου, καὶ ἔτσι νὰ χιρίεσαι τὴ μύτη σου καὶ τὰ ἄγρια μουστάκια σου, κάνεμας κένενα καλὶ, τώρα μάλιστα ποῦ πλησιάζουν ἢ ἐκλογαῖς, διότι ἔχουμε ἀπόφασι νὰ βγῆνωμε τὸν Φρεκρίτη, ποῦ καὶ τίμιος, ὅπως σὺ, εἶνε, καὶ δραστηριώτατος, ὅπως δὲν εἶσαι σὺ.

Ἄλλη Φάμπρικα ντὲ κογιόνε

μὰς ἀνοιξε ὁ σιδηρόδρομος.

Γιὰ τὴ πρώτη καὶ δευτέρη θέσι, ποῦ πηγίνουν τὰ μεγάλα κνώδαλα, κατέβασε τῆς τιμαῖς, γιὰ τὴ τρίτη θέσι, ποῦ πηγίνει ὁ χαμᾶλης λαδὸς, τῆς ἄφησε τῆς ἰδιαις. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἀροῦ πληρῶνεις 50 λεπτὰ, ὅπως καὶ πρώτα, σοῦ χαλᾶ καὶ τὸ πέντε καὶ ἐξήντη, 50 δεκάρες, ὥστε ὅχι μόνο

Ἐνίκησα καὶ ἐπήρα καὶ αὐτὴ τὴν σημαία τῆς ἀντιπολίτεψις, τὴν Ἐθνικὴν.

Ἐβέρετε τώρα ὅταν πλύνουν ἡ γυναῖκες πῶς εἶνε ἄνω κάτω.

Ἡ Κυρκινέκα ἦταν φυσικὴ ξεκάλτσωτη, μὲ τὴ τσόκαρα, καὶ εἶχε τὸ κουρελιασμέ ο καὶ βρεγμένο μούσκεμα φουστάνι τῆς ἀνασκουμπωμένο στὴ μέση, ὅλο λοιπὸν τὸ ἄσπρο ποδάρι τῆς λίγο παρακάτω ἀπὸ τὸ γόνα ἦτο γυμνὸ. Κοντὰ σὲ τοῦτο τὸ κακὸ καὶ τὰ χέρια τῆς ποῦ εἶχε ἀνασυρμένα τὰ μανίκια ὡς τὸν ἄγκωνα, εἶχε καὶ ἓνα ἄλλο. Τὸ ποικύμιστος εἶχε ξεκουπωθῆ ἔμπρὸς, καὶ ἐκεῖ ποῦ ἔφκηρται ἐφαινότανε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνεται.

Ἄλλα αὐτὰ ὁ Φυστέκας τὰ εἶδε περνώντας καὶ ἔμεινε ξηρὸς ὁ ἄνθρωπος στὸ ντόπο. Καρφώθηκε ἐκεῖ σα στῆλος ἀκίνητος. Ἀποθαύμαζε τὴ γυμνότης τῆς Κυρκινέκας, καὶ ἔκανε ἓνα δύο τρεῖς φοραὶς νὰ ὀρμήσῃ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴ φιλήσῃ, καὶ ἔτι γίνετο ἄς γίνετο.

Ἐγύρισε καὶ εἶδε δεξιά καὶ ἀριστερὰ στὸ δρόμο, ἂν περνοῦσε κανένας ἄνθρωπος, ἔπειτα κάνει τὸ σταυρὸ του καὶ ὀρμά. Στὴ ξαφνικὴ ἐπίθεσι ἡ Κυρκινέκα δὲν ἔλαβε κικρὸ νὰ προφυλαχθῆ καὶ ὁ Φυστέκας τῆς πάτησε κάμποσα φιλιὰ. Ἦτο βλέπετε, πολὺ τολμηρὸς ὁ μασκαρᾶς. Ὅταν τὴν ἔφρησε τῆς εἶπε ἀμέσως :

Βασίλισσά μου, μὴ μιλήσῃς καὶ ἴγὼ θὰ γράψω νὰ σὲ πάρω γυναίκα, νὰ σέχω νὰ πατῆς ἀπάνω σὲ μπαμπάκι.

Ἡ μάνα τῆς Κυρκινέκας ὅταν ἦταν στὰ νιάτα τῆς.

Ἡ Κυρκινέκα στὴ μπουγάδα.

στοῦ Λέκα κολλητὰ στὸ μπακάλιο τοῦ Μπαρκα. Κάνει κατὶ φαγεῖα, ποῦ δὲν τὰ τρώει ὡτε ὁ βασιλέας Τζαφά καὶ ἴγὼ καὶ πῆγα νὰ βγάλω τ' ἄντερά μου. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, κύρισι, δὲν ἐννοῶ ἀπὸ σήμερῃς νὰ φάγω σ' ἄλλο ξενοδοχεῖο. Ἔτσι μούρεγεται, ἐκεῖνο τὸ μάγειρο νὰ πιάσω νὰ τὸν φιλήσω. Πηγαίνεται, καὶ ἂν δὲν σὰς ἀρέσῃ μῆζανα φάτε.

Τελευταῖα ὧρα.

— Ποῦ τὸν πάς, κύρ κλητῆρα, τὸν γάδαρο ; Τί ἔκανε ;
— Τὸν πάω μέσα. Νὰ ἔκανε καθάλινες ἀπάνω στὸ πεζοδρόμιο, καὶ διέταξε ὁ διευθυντῆς νὰ τὸν πάω στὸ φρέσκο.

Αὐτὴ ἡ σκη ἢ συνέβη χθὲς ἀπὸ κάτω ἀπὸ σπῆτι τοῦ ὀποταμῖα Λοσκαρη, εἰς τὰ παραθῶρα τοῦ ὀποίου ἦτανε δεμένος ἓνας γάδαρος καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἦρθαν; τῆκανε στὸ πεζοδρόμιο, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ διευθυντοῦ, ὁ ὀποῖος κατακείνη τὴν ὧρα, περνώντας διέταξε νὰ πᾶν μέσα τὸν ἄνθρωπο καὶ γελοῦσε καὶ ὁ ἴδιος. Τώρα εἴμαστε περίεργοι νὰ δοῦμε τί θὰ ἀπολογηθῆ ὁ γάδαρος στὸ πιασιματοδικεῖο. Ρεῖ τ' εἶν'παῦτα!

Ἐἰδοποιῶ

ὅτι εἰδοποιήσεις ἀπὸ σήμερα καὶ στὴ ἐξῆς δὲν δέχομαι δωρεὰ παρὰ μόνο τῶν συνδρομητῶν μου. Ἐμένα τσόμπρα δὲν μὲ γέννησε ἡ μάνα μου, ὥστε νὰ δημοσιεύω τσόμπρα τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου τὰ χαμπέρια.

Στοῦ Μαῦτα

τὴ ξενοδοχεῖο, ποῦ εἶνε στὸ Περαία καὶ κοντὰ στο Σιδηρόδρομο, ὁ μάγειρας Γιοργάνος μαγερεῖει σαν Θεός. Ὅποιος κατεβῆ στὸ Περαία καὶ δὲν πάει νὰ φάῃ καὶ θὰ χάσῃ ὅλης τῆς ζωῆς του τὸ ὑποκείμενο.

Ἡ Κυρκινέκα ἔφαγε ἀπὸ τὸ κακὸ εἶς, κοκκίνισε σὰ φωτιῆ, ἀγρίεψε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἀρπάξει τὸ κανάτι ποῦ περνοῦσε τὴν μπουγάδα, καὶ καθὼς εὔραζε τὸ νερὶ, περιχᾶ τὴν Φυστέκα καὶ ζεματᾶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ κεφάλι καὶ τὰ μούτρα.

— Βάζει τῆς φωναῖς ὁ Φυστέκας καὶ πατιόνται οἱ γονεῖς τῆς Κυρκινέκας.

— Μωρὴ θειασκοτωμένη, φωναζοῦν, τί ἔκανες, εὐχάνας τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ; Τρέχουν τὴν πέρνουν, τὴν βάζουν στὴ κρεβάτι, τὴν περιποιοῦνται καὶ τὴν κρατοῦν στὸ σπῆτι ὡς ποῦ γιαιτρεῦτηκε, ἀλλὰ τὰ φρύδια του καὶ τὸ κεφάλι του ἐμαδισαν, καὶ ἦταν ὁ Φυστέκας μὲς σαν τραγίσο κεφαλι μαδημένο. Ἀναγκαστικὴ κοντὰ σ' αὐτὰ νὰ σταφανωθῆ τὴν Κυρκινέκα, ἡ ὀποία δὲν τὸν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπο, ἔτσι καθὼς ἦτο μαδημένος. Τᾶλλα μεθαῦριο.

Ὁ Φυστέκας κρυφοκυτίζων ἀπὸ τὴ ξώπορτα τῆς Κυρκινέκας.